

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 605/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], podnikajúcej v Slovenskej republike prostredníctvom [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Havlátom, Rudnayovo námestie 1, Bratislava, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 CoPr 8/2014 z 31. marca 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júla 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED],

Podľa názoru sťažovateľky rozsudok okresného súdu zo 16. októbra 2014 je vnútorne rozporný, keďže na jednej strane okresný súd považuje za preukázané, že schodok na hodnotách, ktoré mala žalovaná vyúčtovať, vznikol, a následne vyhodnotil nárok sťažovateľky ako premlčaný, na druhej strane však konštatuje, že schodok na hodnotách nepovažoval za preukázaný, teda že nevznikol. S vadou skutkových zistení sa nevysporiadal ani krajský súd, preto je napadnutý rozsudok arbitrárny a nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, keďže nie je z neho zrejmé, k akým skutkovým zisteniam dospel vo vzťahu k žalobou uplatneného nároku sťažovateľky, teda či vznikol schodok na hodnotách, ktoré bola žalovaná povinná vyúčtovať, alebo nie. V tejto súvislosti sťažovateľka ďalej zdôrazňuje, že ak by krajský súd „*dospel ku skutkovému záveru, že vznikol schodok na hodnotách, ktoré bola žalovaná povinná sťažovateľke vyúčtovať, bolo jeho povinnosťou v súlade s ustanovením § 213 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v potrebnom rozsahu dokazovanie opakovať. Ak takto krajský súd nepostupoval, bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil okresný súd... a teda i jeho skutkové zistenia sú vnútorne rozporné. V dôsledku týchto vád rozsudku krajského súdu z 31. 03. 2016 boli porušené práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.*“.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu podľa sťažovateľky implicitne vyplýva, že na vec bol aplikovaný § 103 veta prvá Občianskeho zákonníka, a to s prihliadnutím na citáciu tohto ustanovenia, avšak bez bližšieho odôvodnenia jeho aplikovateľnosti a záverov z toho vyplývajúcich. Ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka však na danú vec podľa názoru sťažovateľky aplikovateľné nie je, keďže medzi ňou a žalovanou k splneniu dlhu v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka v splátkach nedošlo. Pokiaľ by malo vo veci ísť o splnenie dlhu v splátkach, musela by byť medzi sťažovateľkou a žalovanou uzavretá dohoda v súlade s § 191 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“), takáto dohoda však uzavretá nebola.

Podľa sťažovateľky z vykonaného dokazovania, predovšetkým z dodatku č. 1 k znaleckému posudku č. 13/2009, vyplýva skutočnosť, že „*v máji 2004 bola žalovanej poskytnutá záloha vo výške 25.000,- Sk, žalovaná predložila sťažovateľke vyúčtovanie*

za 05/2004 vo výške 6.832,60 Sk a rozdiel medzi poskytovanou zálohou a vyúčtovaním k 31. 05. 2004 predstavuje 18.167,40 Sk (str. 8). Teda minimálne nárok sťažovateľky vo výške 6.832,60 Sk premlčaný byť nemohol. Nemožno na jednej strane tvrdiť, že záloha vo výške 25.000,- Sk nebola stálou zálohou (ako o nej účtovala sťažovateľka) a na strane druhej ju za stálu zálohu považovať, keď krajský súd vôbec nezohľadnil vyúčtovanie predložené žalovanou za mesiac 05/2004 vo výške 6.832,60 Sk. Takýto skutkový záver krajského súdu je arbitrárny.“.

S prihliadnutím na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku krajského súdu sťažovateľka zdôrazňuje, že ak „ku dňu 31. 12. 2014 všetky sťažovateľkou poskytnuté zálohy vyúčtovala a spotrebovala, keď dokonca z vlastných prostriedkov použila sumu vo výške 14.495,80 Sk na výdavky spojené s výkonom práce, resp. úhradu záväzkov sťažovateľky (rozdiel medzi celkovými poskytnutými zálohami a vyúčtovaniami k 31. 12. 2014 bol – 14.495,80 Sk; str. 10 Dodatku č. 1 k Znaleckému posudku č. 13/2009), potom ku dňu 31. 12. 2004 neexistovala na strane sťažovateľky žiadna škoda spôsobená žalovanou titulom schodku na zverených hodnotách, a ak dovedy vznikla, ku dňu 31. 12. 2004 bola žalovanou sťažovateľke uhradená. Krajský súd tak nesprávne aplikoval ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka v otázke splnenia podmienok pre začatie plynutia premlčacej doby a jej uplynutie, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym právnym záverom. Ako vyplýva z Dodatku č. 1 k Znaleckému posudku č. 13/2009 (str. 10) a zo Znaleckého posudku č. 12/2009 (str. 12) dňa 20. 01. 2005 sťažovateľka na základe vyúčtovania predloženého žalovanou v mesiaci 01/2005 za obdobie 12/2004 uhradila žalovanej sumu 48.495,80 Sk, pričom tieto zverené hodnoty mala žalovaná povinnosť vyúčtovať do 10. dňa nasledujúceho mesiaca, teda do 10. 02. 2005. Sťažovateľka sa tak o vzniku škody spôsobenej žalovanou titulom schodku na zverených hodnotách mohla v zmysle § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka dozvedieť najskôr dňa 11. 02. 2005. Nakoľko žalobu sťažovateľka podala dňa 09. 02. 2007, nemohlo dôjsť k premlčaniu jej nároku podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ani podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka.“.

Vzhľadom na uvedené sú skutkové závery krajského súdu týkajúce sa času vzniku schodku na zverených hodnotách a jeho výšky podľa sťažovateľky arbitrárne.

Sťažovateľka si uplatňuje priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 1 000 €, ktoré odôvodňuje aj dobou, ktorá uplynula od podania žaloby do doručenia napadnutého rozsudku krajského súdu.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, napadnutý rozsudok krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatňuje priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 1 000 € a úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu odôvodňovať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami preskúmaného prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Predmetom preskúmania zo strany ústavného súdu je ústavná udržateľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu z pohľadu záruk obsiahnutých v čl. 46

ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za arbitrárny a nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, keďže z neho nie je zrejmé, k akým skutkovým zisteniam krajský súd dospel vo vzťahu k žalobou uplatneného nároku sťažovateľky, teda či vznikol schodok na hodnotách, ktoré bola žalovaná povinná vyúčtovať, alebo nie. Okrem uvedeného sťažovateľka namieta aplikáciu § 103 Občianskeho zákonníka v prejednávanej veci, ktorá podľa jej názoru nebola dôvodná, keďže medzi sťažovateľkou a žalovanou k splneniu dlhu v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka v splátkach nedošlo. Za arbitrárne sťažovateľka považuje zároveň odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu týkajúce sa času vzniku schodku na zverených hodnotách.

V nadväznosti na námietky sťažovateľky, ktorými spochybňuje ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu z pohľadu záruk obsiahnutých v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na tú časť svojej konštantnej judikatúry, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. V súvislosti so svojím ústavným postavením ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo

možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Krajský súd v súvislosti s rozhodovaním o odvolaní proti rozsudku okresného súdu zo 16. októbra 2014 dospel k záveru o nevyhnutnosti aplikácie ustanovení právneho predpisu, ktoré neboli dosiaľ použité, a v súlade s § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) vyzval účastníkov konania na vyjadrenie sa k aplikácii § 182 ods. 1 a 2 Zákonníka práce a § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

V napadnutom rozsudku sa krajský súd stotožnil s právnym záverom okresného súdu o premlčaní nároku sťažovateľky, keďže nárok na náhradu škody v sume zálohy 25 000 Sk, ktorú žalovaná od sťažovateľky dostala za máj 2004 a bola ňou prijatá 14. mája 2004 s povinnosťou ju vyúčtovať do 10. júna 2004, sa premlčal 11. júna 2006 a nárok na náhradu škody v sume zálohy 500 Sk, ktorú žalovaná od sťažovateľky dostala za september 2004, bol premlčaný 10. októbra 2006, pričom žaloba bola podaná 9. februára 2007.

Krajský súd v napadnutom rozsudku zdôraznil:

„... navrhovateľ musel vedieť, že odporkyňa je povinná vyúčtovať zálohy do 10. dňa nasledujúceho mesiaca, lebo to vyplýva z popisu práce zo dňa 01. 05. 2004. Ak navrhovateľ tvrdil, že vyúčtovanie zálohy poskytnutej odporkyni v máji roku 2004 mala povinnosť vyúčtovať až ku dňu skončenia pracovného pomeru, toto svoje tvrdenie ničím nepreukázal a splatnosť takto uvádzaná nevyplýva z vykonaného dokazovania.“

Následne k jednotlivým odvolacím námietkam sťažovateľky krajský súd uviedol:

„... odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil potrebu vyúčtovať zálohy poskytnuté navrhovateľom odporkyni vždy do 10. dňa nasledujúceho mesiaca po jej poskytnutí. Uvedené možno vyvodiť z popisu práce zo dňa 01. 05. 2004 podpísanej účastníkmi tohto konania. Z obsahu spisu a vykonaného dokazovania nevyplýva, aby sume 25.000 Sk poskytnutá ako záloha 14. 05. 2004 odporkyni mala tvoriť nejakú stálu zálohu s povinnosťou vyúčtovať ju až pri skončení pracovného pomeru. Ak sa k uvedenému vyjadril

svedok [REDACTED] v čase poskytovania záloh odporkyni podľa jej tvrdenia nebol pracovníkom úseku, ktorý vyplácal zálohy.

Nie je dôvodná ani ďalšia odvolacia námietka týkajúca sa úhrady sumy 500 Sk, keď podľa tvrdenia navrhovateľa, že za obdobie 12/2004 boli všetky zálohy poskytnuté navrhovateľom ku 31. 12. 2004 spotrebované a zo strany navrhovateľa mala byť opätovne poskytnutá záloha v priebehu mesiaca január, ktorá mala byť zúčtovaná do 10. 02. 2005, nemohla byť preto premlčaná, keďže žaloba bola podaná 09. 02. 2007. Odvolací súd uvádza, že podľa Dodatku č. 1 k Znaleckému posudku č. 13/2009 na strane 11 znalkyňa konštatovala, že zostatok zálohy zo septembra 2004 vo výške 500 SK nebol vyúčtovaný. Navrhovateľ nepreukázal, aby zálohu 500 SK poskytol odporkyni v januári 2005. Preto správne súd prvého stupňa vyhodnotil ako premlčaný nárok aj nárok na zaplatenie sumy 500 Sk, čo je 16,60 eur. Je treba súhlasiť však s odvolacou námietkou týkajúcou sa vyhodnotenia nároku ako bezdôvodného obohatenia súdom prvého stupňa. Predmetný nárok nebol uplatňovaný ako bezdôvodné obohatenie a vzhľadom na zistený skutkový stav išlo o náhradu škody za schodok na zverených hodnotách, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať v zmysle ust. § 182 Zákonníka práce. Vzhľadom na to, že odvolací súd mal za to, že na predmetnú vec sa vzťahujú ust. Zákonníka práce a Občianskeho zákonníka, vyzval účastníkov konania v zmysle § 213 ods. 2 O. s. p., aby sa k možnému použitiu uvedených ustanovení vyjadrili. Navrhovateľ sa k uvedenému nevyjadril.“

Sťažovateľka v konkrétnostiach namieta, že z napadnutého rozsudku krajského súdu nie je zrejmé, k akým skutkovým zisteniam krajský súd dospel, čo sa týka žalobou uplatneného nároku sťažovateľky. Ústavný súd sa nestotožňuje s jej tvrdením a zastáva názor, že z citovaných častí rozhodnutia odvolacieho súdu *expressis verbis* vyplýva, že zistený skutkový stav odôvodňoval záver o existencii schodku na zverených hodnotách („... záloha... ktorú odporkyňa obdržala od navrhovateľa... bola ňou prijatá... zálohy nevyúčtovanej za mesiac september 2004...“).

Na druhej strane prihliadajúc na doplnenie odôvodnenia súdu prvého stupňa, podľa ktorého „... navrhovateľ preukázal zostatky z účtov len na základe výstupov z počítača a fyzicky dokladovú inventúru nevykonával. Táto skutočnosť bola zhodnotená

aj v znaleckom posudku a súd má zato, že aj tieto skutočnosti možno považovať za dôvod, pre ktorý súd nepovažuje pohľadávku voči odporkyni za preukázanú“, ústavný súd považuje za dôvodnú výhradu sťažovateľky o nekonzistentnosti napadnutého rozhodnutia týkajúcu sa skutkového základu predmetnej veci. Tento nedostatok v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu však nedosahuje takú relevanciu, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o vyslovení porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K uvedenej sťažnostnej námietke ústavný súd aplikujúc svoju judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, poznamenáva, že z citovanej časti napadnutého rozsudku krajského súdu zjavne vyplýva, že sa stotožnil so záverom okresného súdu o existencii schodku na zverených hodnotách, ako aj so záverom o zániku nároku sťažovateľky na náhradu škody, ktorá v tejto súvislosti vznikla v dôsledku úspešného uplatnenia námietky premlčania.

Podľa názoru ústavného súdu sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí neodchýlil od skutkového zistenia, ktoré urobil súd prvého stupňa, tak ako to vyplýva z podstatnej časti rozhodnutia súdu prvého stupňa (existencia schodku na zverených hodnotách), takže nebola na mieste ani aplikácia § 213 ods. 3 OSP, podľa ktorého ak je odvolací súd toho názoru, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám.

Námietku sťažovateľky o nedôvodnej aplikácii § 103 Občianskeho zákonníka v prejednávanej veci považuje ústavný súd rovnako za nedôvodnú, keďže aj napriek tomu, že v napadnutom rozsudku krajského súdu sa nachádza citácia tohto ustanovenia Občianskeho zákonníka, z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu jeho aplikácia nevyplýva.

Prihliadajúc na citované časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že právne závery krajského súdu vyslovené v napadnutom rozsudku sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a to nielen preto, že odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku krajského súdu korešponduje dokazovaním zistenému skutkovému stavu, ktorému zodpovedajú aj právne závery. Zároveň treba totiž podčiarknuť, že krajský súd primerane zohľadnil odvolaciu argumentáciu sťažovateľky a dal ústavne akceptovateľné odpovede na jej ťažiskové námietky týkajúce sa jej nárokov voči žalovanej, ktoré považoval správne za premlčané v dôsledku úspešne uplatnenej námietky zo strany žalovanej.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a sťažovateľkou namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 a právom zaručeným čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by sťažnosti po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyhovieť. Ústavný súd preto sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

Nad rámec dosiaľ uvedeného ústavný súd poukazujúc na predmet sporu (810,40 € s príslušenstvom) konštatuje, že sťažovateľka sa uchádzala o ústavnú ochranu svojich práv sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v právnej veci, ktorú možno označiť ako bagateľnú. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na § 422 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov, z ktorého vyplýva neprípustnosť dovolania, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada (obdobne ustanovenie obsahoval aj Občiansky súdny poriadok v prvej vete § 238 ods. 5, podľa ktorého dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy). Za okolností, keď Civilný sporový poriadok (obdobne ako predtým

Občiansky súdny poriadok) vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, je proti logike pripustiť, aby porovnateľná vec bola predmetom ústavného prieskumu. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takýchto veciach prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré by mohli mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv (m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014). Uvedené skutočnosti preto umožňovali ústavnému súdu odmietnuť sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú aj bez jej vecného prieskumu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2017